

Arrest

nr. 188 242 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiit van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Al-Bayaa woonde. Na uw ontvoering in mei 2013 begon u tussen huizen te pendelen en verbleef u afwisselend bij uw zussen, zo verbleef u de laatste maand voor uw vertrek uit Irak bij uw zus H. in de wijk Saydiya.

In 2007 behaalde u uw diploma technisch secundair onderwijs, afdeling elektriciteit, en nadien had u enkele vrije beroepen. Op 20 maart 2013 begon u te werken voor de krant 'Al-Arada Al-Iraqea', waar u werkte als afgevaardigde, u was verantwoordelijk voor de distributie van de krant. U werkte voor deze krant tot 3 mei 2015.

Toen u tussen 15 en 20 mei 2013 van uw werk terug naar huis keerde kwamen enkele onbekende personen naar u, twee personen namen uw armen vast, sloegen u op uw hoofd, blinddoekten u en

plaatsten u in hun auto. Ze reden met u naar een verlaten plaats, waar ze uw gsm afnamen en uw vader opbelden. Ze vroegen hem om 25 miljoen Iraakse dinar losgeld, waarop uw vader zei dat hij niet over zo'n aanzienlijk bedrag beschikte. Hierop zeiden uw ontvoerders dat uw vader 24 uur de tijd had, zoniet dreigden ze ermee zijn zoon af te maken. De dag nadien hadden ze uw vader voor een tweede keer gebeld, maar andermaal zei hij dat hij niet over voldoende geld beschikte. Na dit tweede gesprek begonnen ze u te slaan, te folteren en hadden ze in uw been geschoten, waarna u het bewustzijn verloor. Vervolgens werd u wakker in het Yarmouk-ziekenhuis, waar men zei dat ze u op straat hadden gevonden. Na uw vrijlating bent u aangifte gaan doen bij de politie en heeft u niets meer gehoord van uw ontvoerders. Rond juni 2013 hervatte u uw werk en besloot u niet meer thuis te blijven, maar tussen verschillende huizen te pendelen. Op 19 mei 2014 werden uw twee broers ontvoerd, u weet echter niet door wie of waarom. Uw familie heeft aangifte gedaan bij de politie, jullie zijn overal gaan zoeken, maar tot op heden heeft u niets meer van uw broers gehoord. Ongeveer tien dagen na de ontvoering overleed uw moeder aan een hartstilstand. Op 27 juli 2015 had de directeur van uw werk tijdens een vergadering met het personeel gezegd dat hij twee dreig telefoons ontvangen had waarin hij bedreigd werd om het werk van de krant stop te zetten. U had dit tegen uw vader verteld en hij smeekte u om het land te verlaten omdat hij al genoeg dierbaren verloren had. Hierop besloot u het land te verlaten en op 5 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Hierna reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 10 september 2015 en op 16 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Een tijdje nadat u in België aankwam hoorde u via uw vader dat de directeur van uw werk samen met twee collega's ontvoerd was en dat de directeur na het betalen van losgeld vrijgelaten werd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende Iraakse documenten voor: uw identiteitskaart, uw werkbadge, uw rijbewijs, uw paspoort, een kopie van uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, studiebewijzen voor uw sollicitatie, een uittreksel uit het overlijdensregister van uw moeder, een aangifte van bij de politie, een volmacht voor uw auto, een briefje met data en een kopie van drie medische documenten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u op 20 maart 2013 ontvoerd werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS dat u tussen 15 en 20 mei 2013 ontvoerd werd (CGVS, p. 16). Hiermee geconfronteerd beweert u een slecht geheugen te hebben omwille van de medicijnen die u dient te nemen (CGVS, p. 16). De medische documenten die u in dit kader voorlegt tonen echter op geen enkele wijze aan dat u problemen zou hebben met uw geheugen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de problemen met uw geheugen zich enkel voordoen bij het onthouden en opnoemen van data, maar u voor het onthouden en vermelden van andere zaken tijdens het gehoor verder geen last blijkt te hebben van uw geheugen. De verklaring die u na bovengenoemde confrontatie aflegde was dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kon herstellen, wel integendeel.

Ook zijn de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS aflegde incoherent. Zo verklaart u eerst tot de dood van uw moeder, nl. op 30 mei 2014, in Al-Bayaa gewoond te hebben en nadien afwisselend bij uw zussen in Saydiya verbleven te hebben (CGVS, p. 4-6). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u 15 tot 20 dagen na uw ontvoering, ongeveer in juni 2013, begon te pendelen tussen de verschillende huizen (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd beweert u dat niet gezegd te hebben. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bovendien legt u niet alleen tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw ontvoering, u blijft ook vaag over wanneer dit was. Zo kan u niet preciseren op welke dag u precies ontvoerd werd, u slaagt er enkel in te vermelden dat dit ergens tussen 15 en 20 mei 2013 was (CGVS, p. 16). Evenmin kan u zeggen op welke dag u vrijgelaten werd door uw ontvoerders, het enige wat u weet is dat het op een gewone werkdag was (CGVS, p. 19). Van iemand die een dergelijke ingrijpende gebeurtenis meemaakt kunnen echter iets nauwkeurigere verklaringen verwacht worden. U haalt aan dat u slecht bent in het onthouden van data en problemen met uw geheugen heeft omwille van medicijnen die u diende te nemen. Zoals hierboven reeds gesteld werd is dit geen afdoende

verklaring. Gelet op de tegenstrijdigheden en vaagheden in de door u geschetste chronologie lijkt het weinig waarschijnlijk dat deze incidenten daadwerkelijk plaatsgevonden hebben. Er mag van u immers verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch verslag van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u na uw ontvoering en ziekenhuisopname minstens bij uw familieleden zou hebben gepolst naar de preciese datum/dag van uw 'vrijlating'. Dat u zo iets niet meer zou weten, kan echt niet worden geloofd.

Ook is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen door wie u ontvoerd werd en heeft u zelfs geen idee wie het geweest zou kunnen zijn. Wanneer u gevraagd wordt of u navraag had gedaan over wie de daders waren of konden zijn, blijft u echter zeer algemeen en zegt u dat in Irak niemand iets kan doen (CGVS, p. 16-17). Het is hoogst merkwaardig dat u, ondanks de ontvoering waar u het slachtoffer van zou zijn geweest, geen stappen ondernomen hebt om meer informatie te krijgen over de gebeurtenis en over wie de daders geweest zouden kunnen zijn. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw eigen situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident.

Hiernaast hoorden u en uw familie sinds uw vrijlating in mei 2013 niets meer van de personen en/of groepering die u ontvoerde (CGVS, p. 21). Nochtans moet het voor deze personen en/of groepering niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw ontvoering in 2013.

Voorts dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de ontvoering van uw broers op 19 mei 2014. Vooreerst kan u niet preciseren door wie of om welke reden uw broers ontvoerd zouden zijn, u weet alleen te melden dat uw broers vermist zijn sinds ze die dag de school verlaten hadden. U bent er van overtuigd dat uw broers ontvoerd werden, u heeft echter geen concrete aanwijzingen om dit te staven en bijgevolg zijn uw verklaringen enkel gebaseerd op uw vermoedens. Bovendien is er geen enkele aanwijzing om te kunnen spreken van een persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u. U haalt immers zelf geen concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierbij zelf in het vizier werd genomen en/of dat u als gevolg hiervan zelf in de problemen bent gekomen. Zo zouden zowel u als de rest van uw familie na 19 mei 2014 niets meer gehoord hebben van de eventuele daders noch zelf problemen gekend hebben omwille van deze gebeurtenis (CGVS, p. 19-20). Overigens dateert deze gebeurtenis reeds van mei 2014 en vormde het voor u op dat moment geen reden om het land te verlaten, u verbleef zelfs nog meer dan een jaar in Bagdad. Bijgevolg is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst gevisieerd zou worden als gevolg van bovenstaand incident. De door u voorgelegde aangifte bij de politie van de ontvoering van uw broers (zie groene map in het administratief dossier) kan bovenstaande conclusie niet veranderen.

U geeft aan Irak uiteindelijk verlaten te hebben omdat de directeur van uw werk dreigtelefoons ontvangen had waarin hij gedwongen werd het werk van de krant stop te zetten (CGVS, p. 20). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over deze bedreiging. U verklaarde dat de directeur op 27 juli 2015 u, tijdens een vergadering met het personeel, verteld had dat hij twee dreigtelefoons gekregen had (CGVS, p. 20-21). Eerder tijdens het gehoor verklaarde u echter dat uw laatste werkdag bij de krant op 3 mei 2015 was (CGVS, p. 7). Dat u in dat opzicht verklaart op 27 juli 2015 nog aanwezig geweest te zijn bij een vergadering met uw directeur is weinig geloofwaardig. Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot deze bedreiging en de persoon en/of groepering van wie deze dreigtelefoons uitgingen weinig overtuigend. Zo weet u ten eerste niet van wie die bedreiging uitging, enkel dat het om extremistische mensen ging die de wet niet naleven (CGVS, p. 20). Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers de redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie of voor welke organisatie hij precies op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Hiernaast hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak niets meer van de personen en/of groepering die u bedreigde (CGVS, p. 21). Nochtans moet het voor deze personen en/of groepering niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u zelf aangaf nog regelmatig contact te

hebben met verschillende personen in Irak, heeft u sinds uw vertrek uit Irak geen navraag meer gedaan over uw bedreiging en geeft u zelfs aan dat u er geen navraag over wil doen (CGVS, p. 21-22). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en werk aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. De(orthopedische) medische attesten, afkomstig van het "Hôpital Princesse Paola" van Marche betreffen medische vaststellingen, oa. gedaan nadat u een voetbalongeluk heeft gehad (zoals beschreven in attest dd. 30 september 2015), wat evenmin wordt betwist, maar geven verder geen duiding aangaande uw beweerde mentale verwardheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji

v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in,

en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten. Hij stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“- Datum van ontvoering

Verweerster stelt in de bestreden beslissing ten onrechte vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met de datum van zijn ontvoering.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de ontvoering plaatsvond tussen 15 en 20 mei 2013, zoals reeds aangehaald gedurende het verhoor bij verweerster:

[...]

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 14 november 2016, p 16)

Verzoeker had op het moment van het eerste interview bij dienst vreemdelingenzaken bijzonder veel stress. Door de nervositeit had hij zich vergist van datum gedurende het eerste interview.

Verweerster houdt op geen enkele manier rekening met de stress waaraan verzoeker blootgesteld werd tijdens dit eerste interview. Ze beperkt zich ten onrechte tot een verwijzing naar de vermeende tegenstrijdigheid.

- Verblijfplaats van verzoeker

Verweerster oordeelt dat de verklaringen van verzoeker incoherent zouden zijn omdat hij verscheidene verblijfplaatsen zou hebben meegedeeld in de periode van zijn ontvoering.

Verzoeker wenst echter te benadrukken dat hij na zijn ontvoering steeds heeft gewisseld van verblijfplaats. Meer bepaald verbleef hij afwisselend in de huizen van zijn beide zussen, beiden woonachtig te Saydiya.

Het verwijt van verweerster dat verzoeker niet één exacte datum zou kunnen geven wanneer verzoeker introk bij zijn zussen, is dan ook een brug te ver.

- Exacte datum van ontvoering

Verweerster merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker geen exacte datum kan geven waarop de ontvoering van verzoeker heeft plaatsgevonden.

Verzoeker wil beklemtonen dat hij zich deze datum niet meer herinnerd.

Verzoeker heeft bovendien verklaard waarom hij zich deze niet meer herinnerd. Verzoeker heeft moeilijkheden met het onthouden van data omwille van de medicijnen die hij diende te nemen. Deze zorgen er immers voor dat hij problemen heeft met zijn geheugen en zijn herinneringsvermogen.

Verzoeker deed niettemin zijn uiterste best om verweerster zoveel mogelijk informatie te verschaffen:

[...]

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 14 november 2016, p 16)

Verweerster verwacht het onmogelijke door een exacte datum van verzoeker te verwachten omtrent deze gebeurtenis gezien zijn mentale gezondheidstoestand.

- Daders van de ontvoering

Opnieuw merkt verweerster in de bestreden beslissing op dat verzoeker heel vaag zou blijven over de identiteiten van de ontvoerders.

Verzoeker wil hameren op het feit dat hij hierover niet meer informatie beschikt, dan hij heeft meegedeeld tijdens het interview:

[...]

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 14 november 2016, p 17)

Indien verzoeker wist wie de ontvoering beraamd had, had hij initiatief genomen om hen ter verantwoording te roepen en wraak te nemen. Aangezien verzoeker niet over deze informatie beschikt, heeft hij geen actie kunnen ondernemen en kan hij logischerwijze ook geen gegevens hierover meedelen aan verweerster.

- Dreigtelefoons

Verweerster merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker zijn laatste werkdag op 3 mei 6 2015 was.

Verzoeker heeft echter uitdrukkelijk in zijn verhoor bij verweerster gesteld dat hij bij de krant heeft gewerkt tot en met 3 mei 2014.

“Wat was uw laatste werkdag dan? 3 mei 2014” (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 14 november 2016, p 7)

Verweerster baseert zich bijgevolg op incorrecte data om te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeker zijn verklaringen.

- Ontbreken van recente informatie

Verweerster acht het bevreemdend dat verzoeker zich niet zou willen informeren bij zijn familie om meer informatie te achterhalen over zijn bedreiging.

Verzoeker wenst te benadrukken dat dit een bewuste keuze is. Hij is vertrokken uit Irak om een nieuw leven op te bouwen. Dit is onmogelijk indien verzoeker zich nog bezig zou houden met de talrijke problemen in zijn land van herkomst, Irak.

- Ontvoering van de directeur van verzoeker zijn werk

Verweerster laat na in de bestreden beslissing de gebeurtenissen in acht te nemen die plaatsvonden nadat de directeur van de krant telefonisch bedreigd werd.

Niettemin deed verzoeker zijn best om verweerster zo goed mogelijk op de vragen van verweerster te antwoorden en de informatie die hij bezit, te delen met verweerster:

[...] (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 14 november 2016, p 21)

Verweerster houdt in bestreden beslissing geen rekening met de eigenlijke ontvoering van de directeur van het bedrijf waar verzoeker werkzaam was. Ze besluit bijgevolg ten onrechte dat er geen geloof gehecht kan worden aan de dreig telefoons die voorafgingen aan de ontvoering van de directeur.”

Verzoeker wijst er tevens op dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen, die volgens hem niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, noch om hem individuele bescherming te bieden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting tracht verzoeker de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Hij besluit als volgt: “*Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?*”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 31 stukken.

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij werd ontvoerd, evenals zijn broers, en dat zijn directeur bij de krant waar hij werkte werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de datum waarop hij stelt te zijn ontvoerd, (b) zijn verblijfplaatsen na zijn ontvoering en (c) de dag waarop hij werd vrijgelaten, (ii) hij niet kan zeggen wie hem heeft ontvoerd en evenmin stappen heeft ondernomen om dit te achterhalen, (iii) hij en zijn familie na zijn vrijlating niets meer vernamen van de groepering die hem ontvoerde, (iv) hij evenmin kan preciseren door wie zijn broers zouden zijn ontvoerd en hij na hun ontvoering nog meer dan een jaar in Bagdad bleef, zodat hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan blijken, (v) geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen aan het adres van zijn directeur gelet op zijn onverenigbare verklaringen over zijn periode van tewerkstelling bij de krant en op zijn gebrekkige kennis over de afkomst van de bedreigingen, (vi) hij sinds zijn vertrek uit Irak geen navraag deed en wil doen over de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er in onderhavig verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Verzoeker komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn ontvoering plaatsvond tussen 15 en 20 mei 2013, komt hij niet verder dan het bevestigen van één versie van de dienaangaande terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Waar verzoeker opmerkt dat hij bijzonder veel stress had tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), dient erop gewezen dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder interview bij de DVZ gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij na zijn ontvoering heeft gewisseld van verblijfplaats en meer bepaald afwisselend in de huizen van zijn zussen, beiden in de wijk Saydiya, verbleef, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen dienaangaande. Waar hij stelt dat het een brug te ver is waar de commissaris-generaal hem verwijt dat hij niet één exacte datum kan geven wanneer hij introk bij zijn zussen, laat hij na uiteen te zetten waarom dit volgens hem een brug te ver zou zijn. Hij komt hier dan ook niet verder dan het louter tegenspreken van de commissaris-generaal. Er kan redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat verzoeker coherente verklaringen aflegt over het moment waarop hij na zijn ontvoering afwisselend bij zijn zussen begon te verblijven, *quod non*: “Zo verklaart u eerst tot de dood van uw moeder, nl. op 30 mei 2014, in Al-Bayaa gewoond te hebben en nadien afwisselend bij uw zussen in Saydiya verbleven te hebben (CGVS, p. 4-6). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u 15 tot 20 dagen na uw ontvoering, ongeveer in juni 2013, begon te pendelen tussen de verschillende huizen (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd beweert u dat niet gezegd te hebben. Deze uitleg kan echter niet overtuigen.”

Waar verzoeker nogmaals wijst op geheugenproblemen omwille van de medicijnen die hij neemt, komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, waaromtrent in de bestreden

beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*Hiermee geconfronteerd beweert u een slecht geheugen te hebben omwille van de medicijnen die u dient te nemen (CGVS, p. 16). De medische documenten die u in dit kader voorlegt tonen echter op geen enkele wijze aan dat u problemen zou hebben met uw geheugen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de problemen met uw geheugen zich enkel voordoen bij het onthouden en opnoemen van data, maar u voor het onthouden en vermelden van andere zaken tijdens het gehoor verder geen last blijkt te hebben van uw geheugen. [...] U haalt aan dat u slecht bent in het onthouden van data en problemen met uw geheugen heeft omwille van medicijnen die u diende te nemen. Zoals hierboven reeds gesteld werd is dit geen afdoende verklaring.*" Op welke wijze het louter herhalen van zijn verklaring dat hij geheugenproblemen zou kennen omwille van medicijnen op zich deze pertinente motieven zou kunnen weerleggen, kan geenszins worden ingezien.

Ook betreffende de personen/groepering die hem ontvoerde(n) komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat hij niet over méér informatie beschikt dan hij reeds meedeelde. Geenszins doet dergelijk verweer afbreuk aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat uit het feit dat verzoeker geen stappen ondernam om meer informatie te vergaren zijn gebrek aan interesse blijkt. Dergelijk gebrek aan interesse doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Er dient immers op gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt nadat hij zijn land heeft ontvlucht. Er kan worden aangenomen dat het ontvluchten van het land van herkomst teneinde elders internationale bescherming te zoeken een beslissing is die niet licht wordt genomen en waaraan dan ook een uitgebreid proces van overweging en onderzoek voorafgaat. Het feit dat verzoeker *in casu* niet eens trachtte te achterhalen door wie hij werd ontvoerd, is dan ook een doorslaggevend element in de vaststelling van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker betreffende de dreig telefoons aan het adres van zijn directeur bij de krant, erop wijst dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat hij tot 3 mei 2014 bij deze krant werkte en dat de commissaris-generaal zich baseert op incorrecte data, dient erop gewezen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift het feitenrelaas bevestigt zoals dit wordt weergegeven in de bestreden beslissing (verzoekschrift, p. 2-3). In dit feitenrelaas wordt onder meer het volgende gesteld: "*U werkte voor deze krant tot 3 mei 2015.*" Het is mogelijk dat de weergave in het gehoorverslag van het CGVS (3 mei 2014) een materiële vergissing betreft, doch het feit dat verzoeker in onderhavig benadrukt dat hij tot het jaar 2014 bij de krant werkte, terwijl hij eerder bevestigt dat dit het jaar 2015 betrof, duidt op de opportunistische manier van handelen vanwege verzoeker en zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen eens te meer op de helling. Daarenboven dient erop gewezen dat, indien verzoeker werkelijk tot 3 mei 2014 bij de krant werkte, het eens te meer onaannemelijk is dat verzoeker aanwezig zou zijn op een personeelsvergadering van de krant op 27 juli 2015. Gezien het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering van zijn directeur, minstens kan niet worden ingezien dat deze ontvoering in hoofde van verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging zou uitmaken.

Waar verzoeker erop wijst dat het zijn bewuste keuze is om geen verdere informatie te vergaren bij zijn familie omdat hij uit Irak is vertrokken om een nieuw leven op te bouwen dient erop gewezen dat dergelijk motief bezwaarlijk in aanmerking kan worden genomen voor een erkenning als vluchteling. Bovendien kan redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet nog maar eens afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-31) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het

nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER